DOMSTOLENS DOM
av den 18 maj 1982*

Mål 155/79

AM & S Europe Limited, företrätt av J. Lever QC, Gray's Inn, C. Bellamy, barrister, Gray's Inn och G. Child, solicitor, Slaughter and May i London, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokaterna Elvinger och Hoss, 15, Côte d'Eich,

sökande,

stödd av

— **Förenade kungariket**, företrädd av W. H. Godwin, Principal Assistant Treasury Solicitor, i egenskap av ombud, biträdd av Rt. Hon. S. C. Silkin QC, Middle Temple och av D. Vaughan QC, Inner Temple, med delgivningsadress i Luxemburg hos Storbritanniens ambassad, 28 boulevard Royal,

och

— **Commission Consultative des Barreaux de la Communauté Européenne (CCBE)** (Europeiska gemenskapens advokaters rådgivande kommitté), företrädd av D. A. O. Edward QC, Skottland och av advokat J. R. Thys, Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokaterna E. Biever och L. Schiltz, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

intervenienter,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren J. Temple Lang, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos juridiske rådgivaren M. Cervino, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

stödd av

Frankrike, företrätt av N. Museux, i egenskap av ombud, och A. Carnelutti, i egenskap av biträdande ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Frankrikes ambassad, 2, rue Bertholet,

intervenient.

Talan avser

a) granskning i enlighet med artikel 173 i EEG-fördraget av lagenligheten av artikel 1 b i kommissionens beslut 79/670 av den 6 juli 1979 (EGT L 199, s. 31, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå), som ålägger sökanden att för kontrolländamål (från kommissionens sida) lägga fram vissa affärshandlingar som sökanden anser omfattas av "legal privilege",

b) ogiltigförklaring i enlighet med artikel 174 i EEG-fördraget av bestämmelserna i artikel 1 b i beslutet av den 6 juli 1979, och i andra hand ogiltigförklaring av bestämmelserna i den mån det i dessa krävs att sökanden för kontrolländamål (från kommissionens sida) skall lägga fram var och en av dessa handlingar i dess helhet.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden J. Mertens de Wilmars, avdelningsordförandena G. Bosco, A. Touffait och O. Due samt domarna P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros och F. Grévisse,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

dom

DOMSKÄL

1 Genom en ansökan som inkom till domstolens kansli den 4 oktober 1979, har företaget Australian Mining & Smelting Europe Limited (AM & S Europe),

etablerat i Förenade kungariket, i enlighet med artikel 173 andra stycket i EEG-fördraget väckt talan om ogiltigförklaring av artikel 1 b i kommissionens individuella beslut 79/670 av den 6 juli 1979 (EGT L 199, s. 31, fransk version) som meddelats sökanden och som ålägger denne att för kommissionens tjänstemän som befullmäktigats att företa en undersökning lägga fram alla handlingar för vilka "legal privilege" har begärts och som räknas upp i bilagan till en skrivelse av den 26 mars 1979 från AM & S Europe till kommissionen.

2 Som stöd för sin talan har sökanden hävdat att brevväxlingen mellan en advokat och hans klient är skyddad i alla medlemsstater enligt en allmän princip som är gemensam för alla dessa stater, även om detta skydds räckvidd och formerna för att uppnå det varierar från stat till stat. Denna princip som enligt sökanden också skall tillämpas i gemenskapsrätten "med vissa eventuella begränsningar" innebär att kommissionen när den företar en undersökning enligt artikel 14.3 i rådets förordning nr 17/62 av den 6 februari 1962 (EGT 1962, s. 204, fransk version; svensk specialutgåva, del 08, volym 01)) inte kan kräva att brevväxlingen mellan en advokat och hans klient läggs fram, åtminstone inte i sin helhet, när "företaget begär skydd och vidtar rimliga åtgärder för att övertyga kommissionen om att det är välgrundat", eftersom de ifrågavarande handlingarna faktiskt omfattas av "legal privilege".

3 Sökanden har utifrån denna förutsättning hävdat att det skulle vara att förneka sekretessprincipen om man tillät den myndighet som gör en utredning eller företar en undersökning, som i förevarande fall kommissionen, inför vilken skyddsprincipen åberopats, att undersöka de skyddade handlingarna med risk för att dessa handlingars förtroliga karaktär bryts. Sökanden har emellertid gått med på att "kommissionen har rätt att se de handlingar som finns hos ett företag" enligt artikel 14 i förordning nr 17/62, och att det enligt denna rätt "alltid är kommissionen som avgör om handlingarna är skyddade eller inte, men på grundval av en beskrivning av handlingarna" och inte efter en undersökning av dessa i deras helhet av kommissionens inspektörer.

4 Sökanden har i detta sammanhang medgivit att det företag som åberopar skydd i ett första skede skall tillhandahålla kommissionen tillräckligt bedömningsunderlag, såsom en beskrivning av handlingarna och framläggande av "vissa delar av handlingarna" för kommissionens inspektörer, med undantag av de delar för vilka skydd har begärts, för att övertyga kommissionen om att handlingarna faktiskt är skyddade. För det fall kommissionen

inte är övertygad om de ifrågavarande handlingarnas förtroliga karaktär, är företaget skyldigt att tillåta "en undersökning av en oberoende tredje part som kan kontrollera beskrivningen av innehållet i handlingarna".

5 I det angripna beslutet som grundar sig på principen om att det åligger kommissionen att avgöra om en given handling kan användas eller inte, krävs att AM & S skall tillåta kommissionens bemyndigade inspektörer att se de omtvistade handlingarna i sin helhet. Sökanden, som har hävdat att de nämnda handlingarna uppfyller villkoren för att omfattas av rättsskyddet såsom det beskrivs ovan, har yrkat att domstolen skall ogiltigförklara artikel 1 b i ovannämnda beslut och i andra hand ogiltigförklara artikel 1 b i beslutet av den 6 juli 1979 i den mån det i denna krävs att alla handlingar för vilka sökanden har åberopat skydd på grundval av dessas förtroliga karaktär skall läggas fram i sin helhet för kommissionens inspektör.

6 Förenade kungarikets regering som intervenerat i processen har i huvudsak stött sökandens argument och hävdat att principen om rättsskydd för brevväxlingen mellan en advokat och hans klient är erkänd som sådan i gemenskapens olika länder, även om det inte finns något enhetligt och oföränderligt harmoniserat begrepp med fastställda gränser. Regeringen har medgivit att detta begrepp kan uppfattas olika i de olika medlemsstaterna.

7 Vad gäller det lämpligaste förfarandet för att lösa eventuella konflikter mellan företaget och kommissionen om huruvida vissa handlingar är av förtrolig karaktär, har Förenade kungarikets regering föreslagit att man skall vända sig till en oberoende sakkunnig i det fall kommissionens inspektör inte är nöjd med det bevismaterial som tillhandahållits av företaget, och att den berörda parten eventuellt skall väcka talan vid EG-domstolen till följd av kommissionens beslut enligt förordning nr 17/62, om tvistefrågan inte löses.

8 Commission consultative des Barreaux de la Communauté européenne (CCBE) (Europeiska gemenskapens advokaters rådgivande kommitté), som också intervenerat till stöd för sökanden, har å sin sida framhållit att rätten till sekretess för meddelanden mellan en advokat och hans klient (i båda riktningarna) är erkänd såsom en grundläggande konstitutionell eller mänsklig rättighet, som åtföljer eller kompletterar andra liknande rättigheter som uttryckligen erkänts och att denna rätt bör erkännas som sådan och tillämpas som om den utgjorde en del av gemenskapsrätten. Efter att ha klargjort att begreppet det rör sig om inte är statiskt utan ständigt utvecklas, har CCBE dragit den slutsatsen att det lämpligaste förfarandet, i händelse av en tvist mellan företaget och kommissionen angående en handlings förtroliga karak-

tär, är att vända sig till en sakkunnig eller tillgripa ett skiljeförfarande. Om man för övrigt antar att EG-domstolen är den enda behöriga instans som kan lösa en sådan tvist, skall den i sådant fall begränsa sig till att pröva de omtvistade handlingarnas eventuellt förtroliga karaktär på grundval av ett sakkunnigutlåtande som inhämtats enligt artikel 49 i rättegångsreglerna.

9 Mot alla dessa argument har kommissionen invänt att även om det i gemenskapsrätten finns en allmän princip som skyddar sekretessen för brevväxlingen mellan en advokat och hans klient, kan detta skydds omfattning inte definieras i allmänna och abstrakta ordalag, utan måste fastställas med hänsyn till särdragen hos de ifrågavarande gemenskapsbestämmelserna, med beaktande av ordalydelsen i och uppbyggnaden av dessa och med hänsyn till de behov de skall fylla.

10 Kommissionen har av detta dragit slutsatsen att en korrekt tolkning av artikel 14 i förordning nr 17/62 utesluter möjligheten att den princip som sökanden åberopat kan tillämpas på sådana handlingar som begärs utlämnade vid en undersökning enligt den artikeln, inklusive brevväxlingen mellan det berörda företaget och dess advokater.

11 Sökandens ståndpunkt är enligt kommissionen så mycket mer oacceptabel som det på det praktiska planet inte ger inspektörerna någon effektiv möjlighet att förvissa sig om de omtvistade handlingarnas verkliga innehåll och karaktär. Tvärtemot kommer sökandens förslag i denna fråga, särskilt med hänsyn till skiljeförfarandets vanligtvis utdragna natur – under förutsättning att detta rättsligt sett är tillåtet – att leda till att kommissionens arbete som syftar till att upptäcka eventuella överträdelser av artiklarna 85 och 86 i fördraget allvarligt försenas, eller t.o.m. omintetgörs, och på så sätt att de huvudsakliga syftena med förordning nr 17/62 åsidosätts.

12 Frankrikes regering, som har intervenerat i processen till stöd för kommissionen, har hävdat att gemenskapsrätten på sitt nuvarande stadium inte innehåller någon bestämmelse om skydd för handlingar som utväxlas mellan en juridisk rådgivare och hans klient. Av detta har den dragit slutsatsen att kommissionen måste kunna utöva sina befogenheter enligt artikel 14 i förordning nr 17 utan att låta sig hindras av den förtroliga karaktären hos de handlingar som den finner det nödvändigt att ta del av för att kunna utföra sitt uppdrag enligt denna förordning. Enligt regeringens mening är det inte förenligt med gemenskapsrätten att göra den juridiska rådgivaren och det företag som underkastats en undersökning på konkurrensområdet till skiljemän i frågan huruvida en handling är skyddad eller inte, och det skulle

oundvikligen leda till att det skapas allvarliga snedvridningar i tillämpningen av konkurrensreglerna.

13 Det framgår av ansökan liksom av den rättsliga grunden för det angripna beslutet, att förevarande tvists huvudsakliga syfte är tolkningen av artikel 14 i rådets förordning nr 17/62, för fastställande av de eventuella gränserna för kommissionens utövande av kontrollbefogenheten enligt denna bestämmelse, på grundval av den rättsskyddade sekretessen för brevväxlingen mellan en advokat och hans klient.

14 Först när det fastslagits att det finns ett sådant skydd i gemenskapsrätten, och när tillämpningsvillkoren för detta fastslagits, skall det fastställas vilka av de handlingar som avses i artikel 1 b i det angripna beslutet som eventuellt kan betraktas som förtroliga och därför skall undantas kommissionens undersökningsbefogenhet. Eftersom en del av dessa handlingar under tiden har lagts fram självmant för kommissionen av sökanden, är de handlingar som skall undersökas i förevarande fall de handlingar som i förseglat kuvert lämnats in till domstolens kansli den 9 mars 1981 till följd av domstolens beslut av den 4 februari 1981, varvid det muntliga förfarandet i förevarande mål inleddes på nytt.

a) Tolkningen av artikel 14 i förordning nr 17/62

15 Syftet med rådets förordning nr 17/62, som antogs i enlighet med artikel 87.1 första meningen i fördraget, är enligt lydelsen av punkt 2 a och b i samma artikel att säkerställa att de förbud som anges i artiklarna 85 och 86 i fördraget iakttas samt att fastställa närmare regler för hur artikel 85.3 skall tillämpas. Förordningen skall således säkerställa att det mål som anges i artikel 3 f i fördraget förverkligas. För detta ändamål ges kommissionen en omfattande kontroll- och undersökningsbefogenhet samtidigt som det i det åttonde övervägandet i ingressen fastslås att kommissionen skall ha befogenhet att inom hela den gemensamma marknaden begära upplysningar och genomföra de undersökningar "som är nödvändiga" för att få kännedom om överträdelser av de ovannämnda artiklarna 85 och 86.

16 Det föreskrivs därför i artiklarna 11 och 14 i förordningen att kommissionen får inhämta "upplysningar" och genomföra "nödvändiga" undersökningar för att ingripa mot överträdelser av konkurrensreglerna. Särskilt artikel 14.1 ger kommissionen befogenhet att kräva framläggande av affärshandlingar, dvs.

handlingar som rör företagets verksamhet på marknaden, särskilt vad gäller iakttagandet av konkurrensreglerna. Brevväxlingen mellan en advokat och hans klient, i den mån den rör en sådan verksamhet, faller under den kategori av handlingar som anges i de ovannämnda artiklarna 11 och 14.

17 Eftersom de handlingar som kommissionen får begära, vilket också fastslås i artikel 14.1, är sådana handlingar den anser "nödvändiga" för att få kännedom om överträdelser av fördragets konkurrensregler, följer vidare att det i princip tillkommer kommissionen själv, och inte det berörda företaget eller en tredje part som är sakkunnig eller skiljeman, att avgöra om en handling skall läggas fram eller inte.

b) Tillämpningen av sekretesskyddet i gemenskapsrätten

18 Ovannämnda bestämmelser utesluter emellertid inte möjligheten att den förtroliga karaktären hos vissa affärshandlingar på vissa villkor erkänns. Gemenskapsrätten, som utgår från såväl en ekonomisk som en juridisk växelverkan mellan medlemsstaterna, skall nämligen ta hänsyn till de gemensamma principerna och begreppen i dessa staters lagstiftning angående sekretess, särskilt i fråga om vissa meddelanden mellan en advokat och hans klient. Denna sekretess svarar faktiskt mot det i samtliga medlemsstater erkända kravet på att alla enskilda fritt måste kunna vända sig till sin advokat, till vars uppgifter det hör att på ett oberoende sätt ge juridisk rådgivning till alla som så behöver.

19 Vad gäller skyddet för brevväxlingen mellan en advokat och hans klient framgår det av medlemsstaternas rättsordningar att även om principen om ett sådant skydd är allmänt erkänd varierar dess räckvidd och tillämpning, vilket också medges av såväl sökanden som av de parter som intervenerat till stöd för sökanden.

20 Även om sekretesskyddet för brevväxlingen mellan en advokat och hans klient huvudsakligen grundar sig på erkännandet av själva advokatgärningen, i den mån denna bidrar till att upprätthålla rättsreglerna, finner detta skydd i andra medlemsstater sitt berättigande i det mer specifika kravet – som för övrigt erkänts även i de förstnämnda staterna – på iakttagandet av rätten till försvar.

21 Bortsett från dessa skillnader finns det emellertid i medlemsstaternas na-

tionella lagstiftning gemensamma kriterier, på så sätt att de under liknande förutsättningar skyddar sekretessen för brevväxlingen mellan en advokat och hans klient, i den mån det å ena sidan rör sig om brevväxling inom ramen för klientens rätt till försvar och i dennes intresse och, å andra sidan att den utgår från en oberoende advokat, dvs. en advokat som inte är knuten till klienten genom ett anställningsförhållande.

22 I ett sådant sammanhang skall förordning nr 17/62 tolkas så att den även skyddar sekretessen för brevväxlingen mellan en advokat och hans klient under dessa båda förutsättningar, genom att den tar upp sådana delar av detta skydd som är gemensamma för alla medlemsstaters lagstiftning.

23 Vad gäller den första av dessa båda förutsättningar betonas i förordning nr 17/62, särskilt i det elfte övervägandet i ingressen, och genom bestämmelserna i artikel 19, vikten av att rätten till försvar kan utövas fullt ut och i den rätten utgör sekretesskyddet för brevväxlingen mellan en advokat och hans klient ett nödvändigt led. Detta skydd bör för att i detta fall vara effektivt utsträcka sig till att omfatta all brevväxling, efter det att det administrativa förfarandet inletts i enlighet med förordning nr 17/62, vilket kan leda till ett beslut om att artiklarna 85 och 86 i fördraget skall tillämpas eller till ett beslut om att ålägga företaget en ekonomisk påföljd. Det måste också kunna utsträckas till att gälla tidigare brevväxling som har samband med föremålet för ett sådant förfarande.

24 Vad gäller den andra förutsättningen måste det klargöras att kravet angående den oberoende advokatens ställning och status, som skall uppfyllas av den juridiska rådgivare från vilken den brevväxling som skall skyddas utgår, härrör från uppfattningen om advokatens roll såsom medarbetare i rättvisans tjänst och att han helt oberoende och i sakens övergripande intresse skall biträda klienten i enlighet med dennes behov. Motsvarigheten till detta skydd är reglerna om god advokatsed som fastställs och övervakas i det allmännas intresse av de för detta ändamål bemyndigade institutionerna. En sådan uppfattning återspeglar de gemensamma rättsliga traditionerna i medlemsstaterna och återfinns också i gemenskapens rättsordning, vilket framgår av artikel 17 i EEG-stadgarna och Euratom-stadgarna för domstolen samt också av artikel 20 i EKSG-stadgarna för domstolen.

25 Med hänsyn till fördragets principer om etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster skall det skydd som således ges genom gemenskapsrätten, särskilt inom ramen för förordning nr 17/62, för brevväxlingen mellan en advokat och hans klient tillämpas utan åtskillnad mellan advokater

som är behöriga att utöva advokatyrket i en medlemsstat oavsett i vilken medlemsstat klienten bor.

26 Detta skydd kan inte utsträckas utöver denna ram, som har fastställts genom de gemensamma reglerna för utövandet av advokatyrket, såsom de framgår av rådets direktiv 77/249 av den 22 mars 1977 (EGT L 78, s. 17, fransk version; svensk specialutgåva, del 06, volym 01) som i sin tur grundar sig på det ömsesidiga erkännandet mellan alla medlemsstater av deras respektive internrättsliga begrepp på området.

27 Med beaktande av alla dessa faktorer måste alltså den slutsatsen dras att även om förordning nr 17/62, särskilt artikel 14, tolkad mot bakgrund av dess lydelse, dess uppbyggnad och dess syfte och med hänsyn till medlemsstaternas lagstiftning, ger kommissionen befogenhet att vid en undersökning enligt den artikeln kräva framläggande av alla affärshandlingar som den anser vara nödvändiga - inklusive brevväxlingen mellan advokat och klient - för att väcka talan om eventuella överträdelser av artiklarna 85 och 86 i fördraget begränsas denna befogenhet emellertid av kravet på sekretess enligt de villkor som fastställts ovan och av omständigheten att den ifrågavarande brevväxlingen ägt rum mellan en oberoende advokat, dvs. som inte är knuten till klienten genom ett anställningsförhållande, och hans klient.

28 Det skall slutligen anmärkas att sekretessprincipen inte kan hindra att en advokats klient utlämnar den brevväxling som ägt rum mellan dem, om han anser att det ligger i hans intresse att göra det.

c) Förfaranden angående tillämpningen av sekretesskyddet

29 Om ett företag som är underkastat undersökning i enlighet med artikel 14 i förordning nr 17/62 vägrar att bland de affärshandlingar som begärs av kommissionen lägga fram brevväxlingen med dess advokat med åberopande av sekretesskyddet, åligger det företaget att i alla händelser tillhandahålla gemenskapens bemyndigade tjänstemän relevant material av sådant slag att det kan bevisas att det uppfyller villkoren för att motivera sådant rättsskydd som omnämns ovan, utan att för den skull vara tvunget att röja innehållet i den ifrågavarande brevväxlingen.

30 Om kommissionen anser att något sådant bevis inte lagts fram kan bedömningen av dessa villkor inte lämnas över till en skiljeman eller en nationell

myndighet. Eftersom det rör sig om en bedömning och ett beslut som inverkar på villkoren för kommissionens verksamhetsutövning inom ett område som är viktigt för såväl den gemensamma marknadens funktion som för iakttagandet av konkurrensreglerna, kan lösningen på tvister angående tillämpningen av sekretesskydd för skriftväxlingen mellan en advokat och hans klient endast finnas på ett gemenskapsplan.

31 I ett sådant fall är det kommissionens sak att i enlighet med artikel 14.3 i förordning nr 17/62 kräva att den omtvistade skriftväxlingen läggs fram och, i förekommande fall, att ålägga företaget böter eller vite i enlighet med samma förordning, som följd av företagets vägran att lägga fram det ytterligare bevismaterial som kommissionen anser vara nödvändigt, eller att lägga fram den skriftväxling som kommissionen inte anser vara av sådan förtrolig karaktär att den skall åtnjuta rättsskydd.

32 Den omständigheten att en talan som väckts av det berörda företaget i enlighet med artikel 185 i EEG-fördraget mot sådana beslut inte skall hindra verkställighet svarar mot kommissionens oro angående den inverkan tiden för förfarandet vid domstolen kan få för effektiviteten vad gäller kommissionens övervakning av att fördragets konkurrensregler följs, medan det berörda företagets intressen å andra sidan skyddas genom den möjlighet som ges genom artiklarna 185 och 186 och genom artikel 83 i rättegångsreglerna att besluta om uppskov med verkställigheten av det beslut som fattats eller om andra interimistiska åtgärder.

d) De omtvistade handlingarnas förtroliga karaktär

33 Det framgår av de handlingar som sökanden lämnat in till domstolen den 9 mars 1981 att nästan all brevväxling som fanns bland handlingarna ägde rum eller rörde sig om juridisk rådgivning som gavs i slutet av 1972 och under det första halvåret av 1973.

34 Det framgår att den ifrågavarande brevväxlingen ägde rum under den period som föregick och omedelbart följde på Förenade kungarikets anslutning till gemenskapen och att den huvudsakligen angick frågan huruvida en eventuell konflikt mellan sökanden och gemenskapens myndigheter kunde undvikas vad beträffar sökandens ställning, särskilt i förhållande till gemenskapens konkurrensregler. Trots den tid som har förflutit mellan ovannämnda brevväxling och tidpunkten för inledningen av ett undersökningsförfarande, är dessa omständigheter tillräckliga för att motivera att brevväxlingen skall

anses omfattas av rätten till försvar och advokatens särskilda uppgift i detta hänseende. Den måste därför åtnjuta sekretesskydd.

35 På grund av detta sammanhang och med hänsyn till ovanstående överväganden skall den omtvistade brevväxlingen, i den mån den utgår från en oberoende advokat som är behörig att utöva advokatyrket i en medlemsstat, betraktas som förtrolig och av den anledningen undantas kommissionens befogenhet att göra undersökningar enligt i artikel 14 i förordning nr 17/62.

36 Med hänsyn till brevväxlingens särskilda beskaffenhet skall artikel 1 b i det angripna beslutet ogiltigförklaras, i den mån det i denna krävs att sökanden lägger fram de handlingar som nämns i bilagan till skrivelsen av den 26 mars 1979 från Australian Mining & Smelting Europe Limited till kommissionen, och som finns uppräknade i förteckningen över de handlingar som lämnades in till domstolen den 9 mars 1981 under numren 1 a och b, 4 a–f, 5 och 7.

37 Däremot måste talan ogillas såvitt den riktar sig mot bestämmelserna i ovannämnda artikel 1 b som avser andra handlingar än ovannämnda och som även finns uppräknade i ovannämnda bilaga och förteckning, och som ännu inte lagts fram för kommissionen.

Rättegångskostnader

38 I enlighet med artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part ersätta rättegångskostnaderna. Enligt punkt 3 i samma artikel kan domstolen besluta att kostnaderna skall delas eller att vardera parten skall bära sin kostnad om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter eller om särskilda omständigheter föreligger.

39 Eftersom båda parterna och intervenienterna delvis har tappat målet skall de alla bära sina egna rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande:

1) **Artikel 1 b i kommissionens beslut 79/760 av den 6 juli 1979 skall ogiltigförklaras, i den mån den ålägger sökanden att lägga fram de handlingar som nämns i bilagan till skrivelsen av den 26 mars 1979 från Australian Mining & Smelting Europe Limited till kommissionen, och som finns uppräknade i förteckningen över de handlingar som lämnades in till domstolen den 9 mars 1981 under numren 1 a och b, 4 a–f, 5 och 7.**

2) **Talan i övrigt ogillas.**

3) **Parterna och intervenienterna skall bära sina egna rättegångskostnader.**

Mertens de Wilmars Bosco Touffait

Due Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe

Koopmans Everling Chloros Grévisse

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 18 maj 1982.

P. Heim
Justitiesekreterare

J. Mertens de Wilmars
Ordförande